

Īans Vilsons

Dāvana nākamajām paaudzēm

Kanādas arhivists sers Artūrs Dautijs (*Sir Arthur Doughty*, 1860–1936) savulaik uzsvēra: “No visām nacionālajām vērtībām arhīvi ir visnozīmīgākie. Tie ir vienas paaudzes dāvana citām paaudzēm, un tas, cik augstu tos vērtējam, liecina par civilizētības pakāpi.” Lai gan viņš runāja tikai par arhīviem, izvirzītā nostādne attiecināma uz visu kultūras mantojumu.

Konverģence

Dzīvojam konverģences laikmetā. Izzūd robežas starp profesijām, valstīm, ideoloģijām — pat starp ekonomikas stimulēšanas koncepcijām! Arī tehnoloģijas rosina sakarus un konverģenci, saistot cilvēkus un idejas viņpus robežām.

Konverģences ideja radījusi neierobežotības sajūtu. Tiek atklātas kopīgas, ar pagātnes liecību saglabāšanu saistītas problēmas. Vai tā būtu grezna celtne, ko pazīst jau daudzas paaudzes, vai nesen atklāts artefakts, vai mutvārdu tradīcija, nodota no paaudzes paaudzē un saglabāta nākamībai, vai foto negatīvs uz apžilbinoši dzidra stikla plates, vai sen izmiruša grauzēja zobs, vai ar ceļotāja raupjo roku rakstīta vēstule, kas vienkāršos vārdos atklāj viņa sāpi, vai mājsaimniecības priekšmets, kura izmantojums jau aizmirsts, — visas šīs liecības ir vienlīdz svarīgas.

Sistemātiska pagātnes liecību atklāšana un aizsardzība, nepieciešamība tās inventarizēt un aprakstīt, to fiziskas saglabāšanas problēmas, prezentācijas un interpretācijas publikai, liecību izglītojošā un zinātniskā vērtība — šiem procesiem nepieciešama vienota politika un darbības stratēģija. Noderīgu atklāsmi sniedz dažādās nozarēs izmēģināto risinājumu salīdzinājums. Pagātnes liecību veidi ir vienlīdz svarīgi un unikāli vēstures mozaikā, kas veido sabiedrības apziņu un garīgo mantojumu. Sociālajā apziņā sakņojas pagātnes liecību neatliekamās aizsardzības apjauta un motivācija.

Kas vieno pagātnes atšķirīgo topogrāfiju? Kopīgo vērtību apziņa. Tā saista kultūras

mantojuma nozares un ļaudis, kas atzīst pagātnes liecību nozīmīgumu. Kopīgā ieinteresētība pagātnes izpratnē paver durvis uz nākotni, stimulē kopdarboties bibliotekārus, muzeju pārzinājus, arheologus, muzeologus, arhivārus un vēsturniekus. Tā vieno dažādas sabiedrības grupas un brīvprātīgos, padziļina kultūras mantojuma izpratni un saglabā dzīvu interesi par to.

Kanādas Nacionālās bibliotēkas un arhīva pieredze

Man ir diezgan liela konverģences pieredze. Kanādas Bibliotēka un arhīvs (*Library and Archives Canada*) tika izveidots, apvienojot 1953.gadā dibināto Kanādas Nacionālo bibliotēku un Nacionālo arhīvu, kura sākotne datējama ar 1872.gadu. Tas bija radikāls pagrieziena 21.gadsimtā.

Reiz kādam žurnālistam stāstīju par šo divu respektablu institūciju apvienošanas iemesliem — to atšķirības vairs nebija iespējams pamatot. Sarunās ar bijušo Kanādas Nacionālās bibliotēkas direktoru Rošu Karjē (*Roch Carrier*) atklājās, ka uzdodam sev vienus un tos pašus jautājumus: vai kārtēji jāatrodas bibliotēkā vai arhīvā? Un skaņu ierakstam? Tīmekļa vietnei? Digitālajā laikmetā visām kultūras mantojuma jeb atmiņas institūcijām ir viens mērķis — nodrošināt piekļuvi saturam. *Dāvanai*. Tādēļ ir jāmaina perspektīva no iekšējās profesionālās aizsardzības, demonstrējot, cik esam atšķirīgi vai svarīgāki par kādu citu kultūras mantojuma nozari, uz visplašāko sabiedrību.

Pilnībā integrējot Nacionālās bibliotēkas un Nacionālā arhīva krājumus un pakalpojumus, respektējam publikas vēlmi piekļūt un pētīt apjomīgās kolekcijas. Mūsdienu pasaulē jādodomā par saturu, nevis institūciju; par piekļuvi, nevis atrašanās vietu.

Kanāda ir pirmā valsts pasaulē, kas pilnībā integrējusi bibliotēkas un arhīva pakalpojumus un funkcijas. Konverģence bija fiziska, strukturāla un funkcionāla, tā atbilda pieaugošajām sabiedrības prasībām piekļūt autoritatīvai informācijai par Kanādas vēsturi. Apvienošanās iniciatīva bija diezgan nepierasta

Kanādas Bibliotēka un arhīvs

federālajai birokrātijai, kas, kā zināms, sliecas aizstāvēt un aizsargāt iesīkstējušus uzskatus.

Apvienojoties uzklasiem kanādiešu vēlmī — pieklūt bibliotēku un arhīvu pārvaldītājam bagātībām. Viņiem ir vienalga, no kurienes tās nāk — bibliotēkas, arhīva, muzeja vai mākslas galerijas. Viņi grib pieklūt saturam, kas ir kopīgs termins visām atmiņas institūcijām.

Tas nozīmē, ka galvenie centieni jāvirza sabiedrības vajadzību, nevis atsevišķu nozaru profesionāļu iekšējo interešu virzienā. Mēs kalpojam nevis savai profesijai, bet kanādiešiem.

Vēsture ir dialogs

Nākotne kļūs arvien digitālāka. Globālais tīmeklis ir iespējams līdzeklis pagātnes dialogam ar tagadni un nākotni, tas ļauj šim dialogam kļūt daudz demokrātiskākam, nekā to varējām iedomāties pirms desmit gadiem.

Bibliotēkas, arhīvi, muzeji, mākslas galerijas, vēstures pētniecības organizācijas, pārvaldes institūcijas ir ieceļotāji jaunajā pasaulē, globālajā tīmeklī. Pēdējos desmit gadus esam pētījuši tā robežas, izlūkojuši ainavu, pārbaudījuši potenciālu. Tas ļāvis izvērtēt arī mūsu stratēģiju un tehnoloģijas, spēju atbildēt uz jaunās realitātes izaicinājumiem. Kaut arī esam stingri iesakņojušies savās ērtajās organizācijās un profesionālajos aizspriedumos, kuru aizsegā augām un sākām karjeru, tomēr jāpalūkojas arī uz mūsu bērnu pasauli — globālā tīmekļa vidi, jāņem vērā tās iespējas un prasības.

Barjeru nojaukšana

Pēdējos gados mani bieži nodarbina jautājums — vai tiešaistē neradām, neatkārtojam un neiemūžinām jaunas institucionālās sienas, robežas un praksi, kas tika izveidota un pienācīgi kalpoja fiziskajā pasaulē? Tīmeklis nepanes institucionālās sienas un robežas un vēl jo mazāk — “priesteri” profesionāli, kas cenšas ieņemt starpnieka lomu starp jautātāju un saturu vai ierobežot tiešu piekļuvi avotam. Ja būtu jāizgudro jauna kultūras mantojuma institūcija tīmekļa vidē, kāda tā būtu? Es teiktu, ka konverģence būtu tās raksturīgākā iezīme.

Tā respektētu un pilnveidotu vēsturisko institūciju un profesiju labākos elementus. Tā izmantotu diferencētu pieeju informācijas arhitektūrai, respektējot dažādu nozaru stiprās puses un unikālo ieguldījumu. Tā sniegtu un saglabātu būtiskāko informāciju par avotu kā autoritatīvu liecību, garantējot tā autentiskumu. Kāda artefakta, arheoloģiskās vietas, kultūras celtnes, grāmatas, vēstules jēga pilnībā ir rodama to ieceres, izveidošanas vai izmantošanas kontekstā.

Šie ir būtiski mūsu saglabātā materiāla elementi. Tie piešķir taustāmam priekšmetam nozīmi un spēku kā dokumentālai liecībai par priekšteču dzīves apstākļiem, darbu un radošo iedvesmu. Tie veido tiešu saikni ar pagātnes sabiedrību, vienalga — vai tas būtu vakars, vai pirms tūkstoš gadiem. Priekšmeta, tā raksturojošo elementu saglabāšana un sasaiste veido atmiņas institūciju profesionālo būtību.

Tīmeklis apvieno pagātnes liecības

Tīmeklis palīdz paplašināt un akcentēt priekšstatu par kontekstu visās atmiņas nozarēs. Tīmeklis atgādina, ka pagātne ir holistiska. Dokumenti, artefakti, gleznas, grāmatas, vēsturiskās vietas, fotogrāfijas — visas šīs liecības savulaik pastāvēja kopā, papildinot viena otru un kopīgi veidojot vēsturiskās darbības vienoto kontekstu. Tīmeklis ļauj pārvarēt teritoriālās un institucionālās robežas, kas radušās desmitiem gadu laikā, kad dalījām pagātnes kultūras mantojumu, vienu daļu ievietojot muzejos, citu — arhīvos, bibliotēkās un vēsturiskās vietās.

Tīmeklis, kam raksturīga konverģence, dod iespēju tikt pāri robežām un apvienot pagātnes liecības virtuāli. Varam prezentēt dažādas kultūras mantojuma vai intelektuālā īpašuma formas saistītā veidā, pievienojot ziņas par objektu, tā nozīmi, kontekstu un lomu stāstā par pagātne. Runājot tikai par bibliotēkām un arhīviem — par spīti tam, ka pēdējos gados virkne institūciju digitalizējušas saturu un nodrošinājušas tā brīvpiekļuvi internetā, ik gadu papildinot tīmekli ar miljoniem lapušu, patlaban internetā pieejams mazāk nekā viens procents no visa Kanādas satura. Ko šajā jomā dara muzeji, mākslas galerijas un vēsturisko vietu pārvaldītāji?

“Tīmeklis 2.0” iestājas par saturu. Eiropa un ASV investējušas lielus līdzekļus — simtiem miljonu dolāru — internetizētās jaunatnes nodrošināšanā ar kultūras mantojuma resursiem, lai viņi gūtu zināšanas no savas, nevis citu nāciju perspektīvas.

Kā veidojam saites Kanādas Bibliotēkā un arhīvā

Konverģences piemērs. Kanādas Bibliotēkā un arhīvā izstrādāta vienotas informācijas meklēšanas stratēģija atsevišķās datubāzēs. Nepieciešamo informāciju var meklēt kopkatalogā, kurā ir 38 miljoni ierakstu no 1300 bibliotēkām un 7 miljoni ierakstu no 200 arhīviem.

Meklējam jaunus materiālu pieejamības veidus. Piemēram, Kanādas Bibliotēkas un arhīva tīmekļa vietnē integrēta “Kanādiešu biogrāfiskā vārdnīca” (*Dictionary of Canadian Biography*, <http://www.biographi.ca/index-e.html>) 14 sējumos angļu un franču valodā. Kāpēc to nepiesaistīt jau publicētajām biogrāfijām, portretiem, dokumentiem, vēsturiskajām vietām, pieminekļiem, muzeju kolekcijām...? Kāpēc neizmantojot detalizētos un kvalitatīvos Kanādas biogrāfiju vārdnīcas šķirkļus kā vienu no lietotājiem draudzīgām vārtejām uz visām kolekcijām?

Arvien vairāk lietotāju vēlēšies izmantot mūsu resursus un gūt prieku no tiem — mazsvarīgi, kuras organizācijas pārvaldībā tie atrodas.

Kanādas Bibliotēka un arhīvs piedalījies vairākos vērienīgos starpnozaru digitalizācijas projektos. Tajos iesaistoties, nācies pārbaudīt tīmekļa dizaineru spēkus — viņiem bija jārespektē dažādu investētāju, pārvaldes struktūru, universitāšu un pētniecības centru vizuālās identitātes prasības. Viņu logo bija jāievieto pirmajā

Seminārā "Arhīvi un citas atmiņas institūcijas"

lapā, taču ir aizdomas, ka lielākā daļa lietotāju tos ignorē un klikšķina tieši uz saturu. Tas ir lieliski, tā tam jābūt. Resursi, kas reiz bija paslēpti institūcijās un ilgi bijuši vien zinātnieku, arhivāru un bibliotekāru pārziņā, kļūst par kopīgās sociālās atmiņas daļu.

Kanādieši un viņu vēsture

Pastāv nacionālais stereotips — kanādiešus ne īpaši interesē viņu vēsture. Nesen "Kanādas Domīnijas institūts" (*Dominion institute*)² norādīja — 58% kanādiešu nezina, ka Kanādas pirmais premjerministrs bija sers Džons Aleksandrs Makdonalds (*John Alexander Macdonald*, 1815–1891). Mazāk preses uzmanību piesaistīja mārketinga pētniecības un veidošanas uzņēmuma *Ipsos Canada* aptaujas dati, kas liecināja, ka pēdējā desmitgadē jauniešu zināšanas par Kanādas militāro vēsturi ir ievērojami uzlabojušās.

"Kanāda: tautas vēsture" (*Canada: A People's History*)³ bija visvairāk skatītā dokumentālā filma Kanādas TV vēsturē. Līdzīga atsaucība bija vērojama dokumentālo filmu sērijai *Who do you think you are* ("Kas jūs esat") — ļoti populārā BBC televīzijas seriāla par slaveno ģimeņu vēsturi Kanādas versijai, tās veidošanā līdz ar CBC televīziju un jaunu digitālo mediju projektu atbalstītājfondū *The Bell Broadcast and New Media Fund* iesaistījās arī Kanādas Bibliotēka un arhīvs. Pirmā raidījuma vakarā Kanādas Bibliotēkas un arhīva tīmekļa vietnē tika fiksēti 92 000 informācijas meklēšanas pieprasījumi, un kopš tā laika vērojams 50% apmeklētības pieaugums.

Kanādiešiem var nepaveikties vēstures viktorīnās, taču viņi ik nedēļu apmeklē Kanādas Bibliotēkas un arhīva tīmekļa vietni, lai uzzinātu kā pētīt ģimenes vēsturi. Viņi nevar nosaukt pirmo premjerministru, bet pēc Kanādas pētījumu asociācijas (*The Association for Canadian Studies, ACS*) datiem, viņi ar savu vēsturi lepojas vairāk nekā ar sporta vai zinātniskajiem sasniegumiem. Kad *Parks Canada*⁴ aptaujāja kanādiešus par viņu attieksmi pret valsts vēsturi, 79% piekrita, ka ir svarīgi saglabāt un nodot Kanādas vēstures liecības nākamajām paaudzēm.

Varbūt negribam atzīt — nevis kanādiešiem trūkst intereses par vēsturi, bet gan maināma mūsu pieeja vēsturei.

"Tīmekļa 2.0" paaudze

Kanādas pēckara paaudze atceras laiku, kad gājiens uz bibliotēku bija operatīvākais ceļš pie informācijas. Bet X, Y un Z paaudze to meklē savos klēpj datoros, mobilajos telefonos, plaukstdatoros. "Tīmekļa 2.0" paaudze vairāk koncentrējas uz attiecībām un meklēšanas stratēģiju, nevis faktiem. Atmiņa ir ārēja, tā tiek nēsāta vadā ap kaklu. Varbūt viņi nevar atcerēties pirmā premjerministra vārdu, taču vienā mirklī var atrast šādu "sīkumu", atvērt pilnu Kanādas biogrāfiju vārdnīcas šķirklī, izgūt attēlus un politiskās karikatūras, atrast biogrāfiju un apskatīt kapavietas attēlu. Vienīgās raizes — ko viņi var atrast tīmeklī, ja tur ir tikai nepilns 1% Kanādas satura?

Īpašības, kas ietekmē jauno paaudzi un to, kā viņi meklē informāciju, ir pilnīgi citādas nekā iepriekšējām paaudzēm un, protams, arī mūsu paaudzei: mūsdienās zināšanu meklētāji ir globāli saistīti, atšķirīgi, medijkompetenti, kiberpratīgi, tīmekļa vidi pārziņoši un vēsti uz sadarbību. Viņi uzdod dažādus jautājumus par pagātņi. Viņi gaida konverģenci.

Pagātne kā prologs

"Arhīvi ir vienas paaudzes dāvana nākamajai". Runājot arhivāru auditorijā, atgādinu, ka tā nav viena arhivāra dāvana citam arhivāram, bet vienas paaudzes velte citai paaudzei. Atgādinu, ka ar arhīviem saprotu visu objektu un ierakstu spektru, kas veido sabiedrības atmiņu. Ja esam pagātnes pārvaldītāji, mums jāuzņemas atbildība par vēstures liecību saglabāšanu. No visiem vēsturiskiem objektiem un materiāliem, kas glabājas mūsu paspārnē, no fosilijas līdz pastmarkai vai katedrālei, tiek veidota kolektīva liecība par to, kas ir noticis, ko kāds ir vēlējies pateikt citiem.

Kad vien iznāk saruna ar pagātņi vai par pagātņi, apspriežam nākotni, meklējam ieskatu vērtībās, ko esam mantojuši, vērtējam stiprās un vājās puses, nepilnības un plaissas — lai varētu stāties pretī nākotnes izaicinājumiem. Tā ir spēcīga un svarīga ideja; saistīta ar identitāti un kultūru, to, kas mēs esam kā indivīdi, ģimene, sabiedrība un nācija.

Kultūras mantojuma tūrisms

Dažreiz domājam, ka kultūra, kultūras mantojums un tūrisms ir pašsaprotami saistīti, ka to savstarpējais izdevīgums ir pilnībā izpētīts. Koordinēti sadarbojoties kultūras mantojuma institūcijām un asociācijām, var gūt lielāku ietekmi. Saskaņā ar Kanādas statistikas pārskatu "kultūras un kultūras mantojuma tūrisms gūst labumu no vajadzības pēc kvalitatīvas kultūras pieredzes un tādām tirgus nišām kā, piemēram, mācību ceļojumi." Pēc ceļojuma motivācijas un aktivitāšu pētījumiem apmēram 43,4% pieaugušo kanādiešu vienas vai divu dienu izbraukumā apmeklē vēsturiskos objektus, muzejus vai mākslas galerijas. Ceļojumu populārākie mērķi ir — vēsturisku vietu, ēku, kā arī veikalu apmeklējums un pusdienošana. Vēsturisko objektu un mākslas galeriju apmeklētāji ir arī teātra izrāžu un izglītojošu pasākumu cienītāji. Kultūras mantojuma, atmiņas institūciju un tūrisma organizāciju sadarbības potenciāls ir milzīgs.

Citiem vārdiem, Saskačevanā atrastā tiranozaura skeleta *Scotty the T-Rex* simboliskā ietilpība ir krietni lielāka nekā vecu kaulu saišķim. Sadarbojoties vairākām kultūras mantojuma nozarēm, varam iesaistīt tūrisma sektoru un padziļināt sabiedrības identitātes apziņu. Varam nodrošināt, ka vēsturiskie objekti ir atvērti un aizsargāti; mazie arhīvi, muzeji un bibliotēkas var sadarboties apmeklētāju piesaistīšanā, kolekciju un aprīkojuma attīstīšanā, lai kanādieši vairāk uzzinātu par savu kultūras mantojumu un vēsturi, lai mācīšanās prieks tiktu veicināts uz zināšanu ekonomijas pamatiem.

Zināšanu ekonomija

Zināšanu ekonomija balstās uz izglītību un pētniecību — abām nepieciešams saturs. Atmiņas institūcijām ir saturs. Bibliotēkas var attīstīt informācijpratību visās tās formās. Muzeji var informēt sabiedrību, piedāvājot atklātībai pagātnes stāstus. Arhīvi var veicināt pilsonisko lepnumu, saglabājot precīzus dokumentus un rādot tos tagadnes kontekstā. Vēsturiskie objekti var padziļināt laikmeta un vietas izpratni, zināšanas par paaudzēm, kas bija pirms mums un veidoja valsti. Mākslas galerijas var piedāvāt mākslu tautai, lai tā varētu patstāvīgi interpretēt Kanādas pieredzi.

Atmiņas institūciju saturs ir vitāli svarīgs jebkuras ar vides vai klimata izmaiņām saistītas problēmas pētniecībā un vērtēšanā. Informācija par sēklām, kas atklātas arheoloģisko izrakumu vietā, meteoroloģiskie ieraksti, kas 200 gadus glabājušies Hudzona līča postenī vai zemnieku saimniecību dienasgrāmatās, 20.gadsimta aerofotogrāfijas — ir pierādījums klimata izmaiņām.

Saturs virza "Timekļa 2.0" pasauli, un mums jānodrošina piekļuve tam saprotamā un integrētā

veidā. Tas nozīmē apkopot saturu, parādīt tā vērtību, līdzsvarot resursus un sadarboties ar partneriem. Pagātne vienmēr ir prologs. Veicinot dziļu izpratni par to, kas noticis pagātnē, veidojam pamatu nākotnes sabiedrībai. Mēs padziļinām izpratni, pārmetot tīklu pār cilvēciskās pieredzes okeānu, lai savāktu visas detaļas, elementus pagātnes stāstam — no folkloras līdz audumam, no receptēm līdz zemes pieprasījumiem un līgumiem, no bizonu ādas līdz arhitektūras un arheoloģijas objektiem. Nav nozīmes, kas ir šis elements, bet gan, kā tam var piekļūt, kā tas tiek parādīts un kā sniegta informācija par to.

Jaunas interpretācijas

Dramaturgi, dzejnieki, rakstnieki, skolotāji, televīzijas pārraižu un filmu producenti izmanto uzkrātās zināšanas un pieredzi, lai veidotu jaunu izpratni. Caur viņu balsīm un tēliem iepriekšējo paaudžu vilšanās un cerības dzīvo tālāk, lai iedvesmotu un izaicinātu nākamās paaudzes. Runu vēlētos noslēgt ar Kanādas pirmā arhivista Duglasa Brimnera (*Douglas Brymner*) vārdiem. 1888.gadā viņš uzstājās ar priekšlasījumu ASV Vēstures asociācijā. Tolaik viņa darbavieta bija trīs pagrabstāva istabas Otavā.⁵ Taču viņš centās izveidot arhīvus par vērienīgām informācijas krātuvēm. "Varbūt tas ir sapnis, taču cildens sapnis. Tas bieži ir mudinājis mani saņemties, kad ikdienas garlaicīgais darbs, jo tas ir garlaicīgs darbs, sāk nospiegt prātu un ķermeni."

No angļu valodas tulkojusi Inese Kazāka; publicēšanai sagatavojusi Jana Dreimane

¹ Dzimis 1937.gadā mazā ciematā, kur neesot bijis ne grāmatu, ne bibliotēkas. Vādija Nacionālo bibliotēku no 1999. līdz 2004.gadam, strādājis apvienotajā Kanādas Bibliotēkā un arhīvā. Iniciējis Kanādas Digitālās bibliotēkas izveidi, sniedzis lielu ieguldījumu arhīva un bibliotēkas apvienošanā. Kanādā plaši pazīstams arī kā rakstnieks un stāstnieks. Sk. **Carrier, Roch.** *Library and Archives Canada* [tiešsaiste]. Pieejams: <http://www.collectionscanada.gc.ca/50th/012009-204-e.html>.

² 1997.gadā to dibināja jaunu vēstures profesionāļu grupa, kas bija noraižējusies par vājo kanādiešu vēsturiskās identitātes apziņu. Tā ir labdarības organizācija, kuras mērķis ir aktīvs un izglītotas Kanādas pilsonis, kas spēj kritiski vērtēt valsts vēsturi. 2009.gada septembrī tai pievienots Vēstures fonds (*Historica Foundation*). Apvienotās organizācijas nosaukums — *Historica-Dominion Institute* (<http://www.dominion.ca>).

³ "CBC" (*Canadian Broadcasting Corporation*). Televīzijas veidots 16 dokumentālo filmu cikls, kura pirmizrāde notika 2000.gada 22.oktobrī. Filmas tika veidotas un secīgi demonstrētas divu gadu laikā (pēdējā filma demonstrēta 2001.gada 18.novembrī un atspoguļoja 1976.–1990.gada norises). Filmu kopgarums — 30 stundas. Sk.: <http://history.cbc.ca>.

⁴ Nacionālā dabas un kultūras mantojuma aizsardzības aģentūra, sk. <http://www.pc.gc.ca>.

⁵ 1872.gadā Kanādas Lauksaimniecības ministrijā tika izveidota Arhīva nozare, par kuras pārzinātāju tika iecelts žurnālists Duglass Brimners. Viņa uzdevums bija vākt un apkopot valdības un provinču pārvalžu dokumentus. D.Brimnera cildenais mērķis bija iegūt informāciju kā no privātiem, tā publiskiem avotiem, kas bija nozīmīgi jaunās federālās valsts sociālajā, ekonomiskajā un politiskajā vēsturē. D.Brimners panāca būtisku arhīva krājumu pieaugumu. Pateicoties D.Brimnera un viņa sekotāja Artura G. Dautija pūlēm, 1912.gadā Kanādas Nacionālais arhīvs kļuva par patstāvīgu institūciju.